

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 1. De natura sigilli Sacramentalis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

pando eum eo, sed captivando intellectum in obsequium ipsius Christi iuxta Apostolum 2. ad Corinth. 10. vers. 5. ac dicendo; Credo quia ex Christi doctrina, ita tener sancta Ecclesia à Spiritu sancto edocta. Voluntatem verò animæ spe in ipsum quoque Christum, pro te crucifixum; cuius misericordie non est numerus. Additio tamen diuinæ iustitiæ ipsius timore, si Dæmon iam conscientiam propriorum scelerum voluntatem pulset ad desperationem: sed ad præsumendum de aliqua nostra sanctitate, eam inclinet perniciosè: quandoquidem vix iustus saluabitur ex 1. Petr. 4. Ad armatum quoque se charitate exhortandus est; & maxime is qui decumbit vulneratus ab alio, aut qui afflicendus est extremo supplicio: inculcando nullam superesse spem eternæ salutis ei qui pro Christo nolit acceptas iniurias condonare. Charitatis igne in holocaustum, esse cor nostrum, offerendum Christo, qui pro nobis seipsum obtulit Patri. Imitandum est, ipse passus pro nobis, relinquens nobis exemplum ut sequamur vestigia eius.] 1 Petr. 2. Maxime autem in eo quod pendens in cruce pro suis crucifixis oratibus oravit. Et non multo post offerendus es iudicandus: ut tibi coram eo bene sit. Petis ut dimittat tibi debita tua, sicut dimittis debitoribus tuis. Dimitte ergo ut dimittatur tibi antequam tradaris tortoribus, & ligatis manibus & pedibus mittaris in tenebras exteriores, ubi erit fletus & tridor dentium.] Esto indignè tractatus sis, aut falso accusatus, materiam meriti habes maiorem, imitando proprius Christum in condonatione iniuriarum; sicut & in obeunda morte, quam ille innocentissimus passus est indignissimam. Laus Deo

LIBER TERTIVS.

DE SACRAMENTALI SIGILLO, QVOD CONFESSARIVS SERVARE TENE- TVR PERACTA SACRAMENTI Pœ- nitentiæ Administra- tione.

P R A E F A T I O.

ACTENVS exposita sunt, quæ spectant ad Confessarij condiciones antecedentes aut comitantes Sacramenti Pœnitentiæ usum: superest una, quæ eundem usum sequi debet, nempe fidelitas sigillum secretum ve Sacramentale ex eo dicitur, quod auditur in Sacramentali confessione, compellat altissimo silentio contegi. Illius autem explicationem passim Theologi persequuntur in 4. dist. 21. aliqui dist. 18. ut Sotus quest. 4. art. 5 & 6. Canonista, in cap. Omnia vtriusq. sexus. De Pœnit. & remiss. Summularij in verbo Confessio, vel Confessor: alij, agentes de Pœnitentiæ Sacramento, ut à Victoriam in summa de Sacramentis, n. 186. & aliquid sequentibus, Medina in Cod. de Conf. q. 45. & deinceps vsq; ad finem. Nauarr. in Enchir. cap. 8. & ad e. Sacerdos. De Pœnitent. dist. 6. Quib. accesserunt recentiores, ut Suarez tom. 4. disp. 33. & 34. & Henriquez alios in margine citans li. 6. summe Theologiae; cap. 19. & sex sequent. Quæ autem faciunt & sufficiunt ad nostrum institutum complectemur sex capitibus: quorum primum erit de natura istiusmodi sigilli. Secundum de illius vi obligandi, quanta ea sit. Tertium de illa qui tenentur ipsum servare. Quartum de iis quæ sub ipsum cadunt seu quorum revelatione ipsum frangitur. Quintum de casibus in quibus licere potest reuelare aliquid auditum in confessione. Sextum de prudentia vitendi licentia à Pœnitente data reuelandi quæ dixerit in confessione.

CAPVT PRIMVM.

De natura sigilli Sacramentalis.

S V M M A R I V M.

- 1 Quid & quotuplex sit Sacramentale sigillum.
- 2 Sigillum sacramentale institutum est à Christo.
- 3 Sigillum Sacramentale maius est quocumque alio, gratissimaque pœna iure canonico puniuntur illius v. latio.
- 4 Ea est sacrilegium, suo genere inordinatum, si de se non reddat confessionem in iudicium.
- 5 Humanum tantum est sigillum, non autem Sacramentale, cum sine sacramentali confessione dicitur Sacerdoti; Hoc tibi dico in confessione.
- 6 Ex confessione facta non Sacerdoti, aut non habenti sufficientem iurisdictionem potest oriri sigilli Sacramentalis obligatio, ob bonam fidem Pœnitentis.
- 7 Non occurrit Sacramentale sigillum, quando Confessarius certus est moraliter non fieri Sacramentalem confessionem: sicut si dubitet.
- 8 Ex confessione facta tantum ad petendum consilium non oritur istiusmodi sigillum; quod tamen non requirit illam sic factam esse, vt absolutio secuta sit.

QUONIAM vt sigillum rem obfirmatam, teneat occultam: sic obligatio seruandi aliquod secretum, impedit ne ipsum manifestetur: per metaphoram (inquit Nauarr. in Enchirid. cap. 8. num. 1.) obligatio seu debitum aliquid occultandi dicitur sigillum diuiditurque (quod idem addit in sequent. num. 2.) in sigillum secreti, & in sigillum confessionis. Illud est obligatio quædam à iure naturali inducitur ad occultandum secretum sibi ab altero commissum: dicitur enim ratio naturalis non esse faciendum alteri, quod tibi factum nolis; nemo autem velit publicari secretum quod alteri commisit. Ergo nec debet sibi commissum publicare: dicente Domino Matth. 7. Omnia quæcumque vultis vt faciant vobis homines; & vos facite illis:] Accedit quod nisi id obseruetur, percat amicitia, societas, & commercium inter homines.

Istud verò est, obligatio quædam à Christo Domino introducta ad occultandum id quod in Sacramentali confessione detectum fuerit. Etenim Dominus ipse instituit confessionem peccatorum omnium, etiam occultorum: tunc dicitur à saltem, & per quandam consequentiam censetur ea instituisse, sine quibus confessio non nisi incommodè fieri potest: inter quæ certum est ponendum esse secretum; quandoquidem confessio à nemine amaretur; immo esset omnibus exosa, nisi seruetur summe secreta. Non videtur ergo dubitandum, quin lex de celanda confessione ceteri possit ab ipsomet Christo Domino lata: Quæ ratio est Nauarr. ad cap. Sacerdos. De Pœnit. dist. 6. num. 33: Querenti verò ubi habeatur lex illa Christi, iure diuinum de sigillo confessionis? Respondendum est ex Soto in 4. dist. 18. q. 4. art. 5. col. 4. ibi haberi; ubi occultorum confessio iubetur; cuius difficultatem minuit obligatione ad secretum seruandum, exposcit suauitas iugis, & leuitas oneris Domini.

Sigillum autem confessionis merito censeri maius quodlibet alio sigillo hinc intelligitur; quia ad celandum quodlibet alium sigillum, homo tenetur tantum lege natura: ad illud verò seruandum tenetur, tum lege natura: nam cum homini tanquam Deo commissum sit, ratio dicitur nullatenus reuelandum esse: tum etiam lege diuina positiua vt patet ex iam dictis: tum demum lege humana, quæ arcte & sub graui pœna talis sigilli violatio prohibetur; cum dicitur in cap. Sacerdos. De pœnitent. distinct. 6. Sacerdos ante omnia caueat, ne de his qui ei confitentur peccata sua, alicui recitet, quod ea confessus est; non propinquis, non extraneis, neque (quod absit) pro aliquo scandalo. Nam si hæc fecerit, depœnatur: & omnibus diebus vite suæ ignominiosus peregrinando pergat.] Et in cap. Omnis viriusque sexus. De Pœnitent. & remiss. Caueat autem omnino, ne verbo, aut signo, aut alio quouis modo, aliquatenus prodatur peccatorem; sed si prudentior consilio indigerit, illud absque vlla expressione perfonæ caute requirat: quoniam qui peccatum in pœnitentiæ iudicio sibi detectum præsumptè reuelare; non solum à

Sacerdotali officio deponendū decernimus, verum etiam ad agendam perpetuam poenitentiam in arcum in onerium detrudendum. Vbi nota non teneri quidem sigilli confessionis infraactorem subire hanc poenam, quousque fuerit iudicē condemnatus (vt patet ex communi doctrina de lege penali) ipsum tamen incurrit eam ipso iure.

4. Quam poenam aduerte etiam indicare talis sigilli infraactorem grauisissimi criminis reum constitui: pura sacrilegij quo malicia violationis secreti naturæ (quæ suo genere mortalis est contra iustitiam) transfertur in allam, secreti videlicet sacri, contrariam religioni: vnde ea debet de necessitate in confessione exprimi. Id quod Nauarr. notans in sequen. nu. 39. addit; quod ea importet specialis præcepti transgressionem; nimirum præcepti diuini, tacite saltem in Christo dati de celandis auditis in confessione. Verum tamen in aduertentia potest in ea excusare, sicut & in multis alijs peccatis suo genere mortalibus; quod etiam notat Suarez tomo 4. disput. 33. sect. 1. num. 12. Quidquid autem sit, debet Confessarius cautissimus esse, ne quid dicat vel faciat, vnde ali quid de auditis in confessione aperiat: siue directè, siue etiã indirectè. Quãquam, quia de necessitate & substantia Sacramenti non est, vt confessio celetur; violatio sigilli Sacramentalis non ponitur in numero eorum, quæ confessionem reddunt inualidam: quod etiam notat Sotus loco citato.

Casus in quibus apparenter quidem, non tamen verè, sigillum Sacramentale occurrit.

5. EX quo auctore in sequen. col. 10. & ex pluribus alijs (quos refert Sanchez lib. 3. de matrimonio disput. 13. nam. 6.) aduertitur: quia nunquam occurrit sigillum Sacramentale, nisi vbi confessio fuerit sacramentalis: prout esse censetur facta cum intentione accusandi se, subiuciendo peccata sua clauib. Ecclesie.

Aduerte, inquam, cum quis ad commendandum secretum dicit alicui: Hoc tibi dico sub sigillo confessionis, non esse propterea sigillum Sacramentale, sed tantam humanum, seu secreti humani, etiam si alter affirmet se illud recipere sub sigillo Sacramentali. Immo etiam si quis illud idem dicat Sacerdoti flexis genibus & præmissa confessione generali, si id faciat duntaxat causâ conseruationis secreti, non autem intentione confessionis faciendæ, sine qua intentione non exurgit vinculum secreti Sacramentalis. Itaque non obstantibus eiusmodi ceremonijs (de quo monendus est qui illis vtitur) si talis Sacerdos in iudicio legitime interrogetur super tali secreto, potest & debet illud manifestare, tanquam solummodo humanum; quod esset nefas (vt post patet) si sub Sacramentali sigillo id deberet teneri secretum. Ex eodem fundamento colliguntur quæ Suarez tractat in cit. disput. 33. sect. 2.

Primum est, confessionem factam laico, aut alteri non Sacerdoti, non inducere obligationem ad hoc sigillum, etiam si confitens contrarium putet, quia non est confessio Sacramentalis.

6. Secundum est, confessionem factam alicui non Sacerdoti, aut non habenti iurisdictionem sufficientem, inducere prædictam obligationem, si bona fide sit facta, nempe existimando illum Sacerdotem esse, iurisdictionemque sufficientem habere. Ratio est, quia licet talis confessio non sit de facto Sacramentalis, procedit tamen ex intentione suscipiendi Sacramentum illud, quod iuxta Christi institutionem regit peccata in vfu eiusdè confessionis detecta. Et quia præceptum de Sacramentali sigillo impositum est Confessario in fauorem Poenitentis, consentaneum est ipsum interpretatione extendi ad confessionem ab eodem Poenitente bona fide factam, sub ratione & intentione Sacramenti suscipiendi. Et certè bona fide procedenti, iniuria alioqui fieri iudicaretur, ipsaque Sacramentalis confessio odiosa redderetur, propter metum reuelationis secreti faciendæ, etiam si quis bona fide confiteatur.

7. Tertium est, quando Poenitens exterius dicit se velle confiteri, & ex modo dicendi, atque ex alijs circumstantijs & signis, Confessarius moraliter certus est de contrario, non oritur sigillum confessionis: nam talis confessio non potest rationabiliter censeri Sacramentalis. Secus verò est, si ille tantum dubius fuerit, quia consentaneum est in du-

bio iudicare in fauorem confessionis & Poenitentis.

Quartum est, vt oriatur sigillum confessionis, non sufficere confessionem fieri sola intentione petendi consilium, & communicandi res suas cum Sacerdote: nec contra necessarium esse, fieri cum intentione ita confitendi vt obtineri possit absolutio; sed sufficere intentionem accusandi se coram Sacerdote tanquam iudice constituto à Christo, vt ab eo vel absoluat, vel iuuetur eo modo quo expedire cognouerit; quod sufficit vt confessio sit aliquo modo Sacramentalis: cum ordinetur ad absolutionem, saltem sub conditione, si Confessor iudicauerit dandam: vel certè si Deus permiserit. riu ipsius, Poenitentem ipsum disposerit. Quo nomine in c. Quod quidam. De Poenitent. & remiss. præscribitur, vt audiat volens confiteri, etiam si non habeat propositum emendationis vitæ: & per consequens, tanquam confitens sine contritione, non fit absoluedus; nisi persuasus bonis monitis Confessarij, & diuino adiutus auxilio, situm emendationis propositum concipiat.

CAPVT SECVNDVM.

De vi sigilli Sacramentalis quanta sit.

S V M M A R I V M.

- 9 Sacramentalis sigilli vis est tanta, vt nullum obset incommodum, quin obseruari debeat, etiam post Poenitentis mortem.
- 10 Ratio eius rei.
- 11 Nullius Superioris, ne quidem Papæ iussu, licet violare Sacramentale sigillum.
- 12 Ne quidem ad saluandam rem publicam: & cur.
- 13 Quod procedit, non obstante quod confessio facta non mereatur absolutionem.
- 14 Aritamen Superior generaliter moneri potest de periculo: nullatenus autem cum persona manifestatione.
- 15 Limitatio cum qua id accipiendum est.
- 16 Explicatio dubij, An Abbas possit ab officio amouere Monachum, quem ex confessione sit male in illo versari.
- 17 Quando possit Dominus dimittere grauem quem ex confessione noquit ferre esse.
- 18 Neque ad vitandum quodcumque graue damnum priuatæ personæ, licet frangere sigillum Sacramentale.
- 19 Sacerdos mortem potius subire debet, quam detegere audita in confessione: illam tamen facta aliquo, ad quod habet ius, vitare non prohibetur.
- 20 Ne quidem ad declarandum Confessario suo integre animæ propria statum licet detegere, quæ nota tantum sunt ex Sacramentali confessione.
- 21 Imprudenter agit Confessarius sic implendam poenitentiam iniungens, vt inde possit detegi peccatum mortale auditum in confessione.
- 22 Ratio quia potest Confessarius de auditis in confessione interrogatus respondere, ne Sacramentale sigillum frangat.
- 23 Ad vitandam sigilli Sacramentalis violationem, coniungi possunt matrimonio habentes illius impedimentum: vt & Eucharistia indigno ministrari potest: idque quando.
- 24 Poenitens extra confessionem interrogatus à Confessario de iis quæ in confessione detexit, negare potest se ea dixisse.

Sacramentale sigillum vim adstruendi ad obseruationem secreti habet perpetuam: hoc est, quæ durat etiam post mortem Poenitentis, qui tunc quoque capax est honoris: ea enim vis nascitur ex præcepto negatiuo obligante ad semper & pro semper: quod etiam alijs citatis notat Nauarr. in Enchir. capite 8 numero 7. Tanta verò est eadem vis, vt exceptis aliquibus casibus, de quibus postea in cap. quinto: neque sponte narranto, neque ad alterius interrogationem respondendo, neque directè, neque verbis, neque factis, neque nutu, aliove signo externo, nullo denique modo liceat audiam confessionem alijs manifestare, iuxta textum satis expressum in cap. Omnis vir inique sexus. De Poenitent. & remiss. s. Caueat. Et quamuis alia secreta, quæ ordinariè celanda esse lex naturæ præscribit, scire possint & debeant reuelari (videlicet, ex Nauarr. in præced. num. 2. quando Superior iuber, vel quando talis secreti occultatio nocet animæ, vel corpori, vel honori, vel re familiari proximi) sigillum tamen Sacramentale nulla de causa reuelandum est, nisi volens, & facultatem dante Poenitente, aut certè inter-